

ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΕΚ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Οἱ εὐφάνταστοι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀνθρώποι φαίνονται κυρίως ἐκ τῶν γραμμάτων ἄτινα ὑφούνται ὑπεράνω ἢ ὑποκάτω τῆς γραμμῆς, π. χ. ἐκ τῶν κεφαλαίων γραμμάτων, ὧν τὸ εἶδος καὶ ἡ ὄψις καταδεικνύει σφῶς ἂν ἡ φαντασία αὐτῶν εἴνε ἁρμονική, δημιουργική, πλουσία, κανονική, ἀγομένη καὶ συρομένη ὑπὸ ἰσχυρᾶς θελήσεως, ἢ ἂν εἴνε δυσαρμονική, πτωχή, ἀχαλίνωτος, ἢ καὶ ὄλως παράφορος. Ἡ γνώμη δὲ αὕτη ἐνισχύεται ἐὰν παρατηρήσωμεν τὴν διαφορὰν καὶ τῆς ὄλης γραφῆς. Αἱ καμπύλαι καὶ τὰ γράμματα τὰ ὑπάρχοντα ἄνω τῆς γραμμῆς δεικνύουσιν ὅτι ἡ δραστηριότης καὶ ἐνεργητικότης ἀνήκουσιν εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν πνευματικὴν δύναμιν, τὰ δὲ κάτω τῆς γραμμῆς ἐπεκτεινόμενα τὴν προσκόλλησιν τοῦ προσώπου εἰς τὸν ὑλικὸν κόσμον. Ὅπως δηλαδὴ ἀπανταχοῦ ὑπάρχει ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ κάτω, μεταξὺ πνεύματος καὶ ὕλης, ψυχῆς καὶ σώματος, ἀντίθεσις ἐνοικουσα καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον μεταξὺ τοῦ ἄνω αὐτοῦ τμήματος, τοῦ ψυχικοῦ καὶ ἰδεώδους, καὶ τοῦ κάτω, τοῦ προσεγγιζόντος πρὸς τὴν ὕλην, οὕτω καὶ ἡ γραφὴ διαίρεται δι' ὀριζοντείου ἄξονος εἰς ἄνω ἡμισυ, μᾶλλον ψυχικὸν καὶ πνευματικόν, καὶ εἰς κάτω, ὑλικόν. Ἐὰν αἰμορραῖ τῶν γραμμάτων ἄνω τοῦ ἄξονος εἴνε μεγαλείτεροι, ὄγκωδέστεροι, ὑψηλότεροι καὶ ἀφθονώτεροι ὑπερέχει ἡ ἰδεώδης πνευματικὴ ζωὴ, ἐὰν δὲ συμβαίη τὸ ἐναντίον ὑποδεικνύεται πρόσωπον ὑλιστικόν, διάθεσις πρὸς τὰς ὑλικὰς ἀπολαύσεις καὶ πνεῦμα πρακτικόν, ἐνασχολούμενον μὲ τὰς ἰδίας ὑποθέσεις. Ἐὰν τὰ γράμματα τοῦ χειρογράφου εἴνε ἰσομέτρως πρὸς τε τὰ ἄνω καὶ κάτω ἀνεπτυγμένα δεικνύουσιν ἐκίνητον πνευματικῶς φύσιν καὶ δραστήριον ἐν τε τῇ θεωρίᾳ καὶ ἐν τῇ πράξει. Γράμματα συμμέτρως μὲν, ἀλλ' ἀσθενῶς προβάλλοντα πρὸς τὰ κάτω καὶ πρὸς τὰ ἄνω, ὑπεμφαίνουσι τὸ ἐναντίον, ἢτοι φύσιν μὴ παραγωγὸν οὔτε ἰδεῶν οὔτε ὕλης, σμικροτάτου δὲ πνευματικοῦ ὀριζόντος.

Τὰ κεφαλαῖα γράμματα πρὸς τούτοις ὑποδεικνύουσι κυρίως τὴν σχέσιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ τὸν δημόσιον βίον, εἴνε τρόπον τινα τὰ ἐνδύματα τῆς ἐορτῆς ἢ τῶν ἐπισκέψεων, ἐνῶ τὰ μικρὰ δεικνύουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ καὶ τῇ οἰκογενεῖᾳ καὶ ἐπομένως ἀναλογοῦσι πρὸς τὰ καθημερινὰ ἐνδύματα. Ὁ ἀρεσκομένος νὰ παρουσιάσῃται δημοσίᾳ, ὁ δίδων ἄξιαν εἰς τὰς πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐκδηλώ-

σεις τῶν τιμῶν, ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς ἐπίδειξιν εὐγενεῖς καὶ ἐπισήμους κύκλους εἴτε εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν κοινωνίαν, οὐδόλως παραλείπει, ὅσον δύναται, νὰ γράφῃ τοὺς τίτλους, τὰς ἐπιγραφὰς ἢ διευθύνσεις τῶν ἐπιστολῶν διὰ μεγάλων γραμμάτων, καλλιγραφικῶς καὶ ὀρθῶς. Ὁ ἔχων τούναντίον κλίσιν μᾶλλον πρὸς τὴν οἰκιακὴν γαλήνην καὶ μὴ ἀγαπῶν ποσῶς τὴν εὐγενῆ κοινωνίαν οὔτε τοὺς προποιομένους τὸν εὐγενῆ μεταχειρίζεται τὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐν σμικρῷ μεγέθει, ἐνίοτε μάλιστα χωρὶς νὰ θέλῃ ἀντικαθιστᾶ τὰ μεγάλα γράμματα διὰ μικρῶν.

Ὁ εἰλικρινῆς καὶ εὐθυρήμων, ὁ ἐκφράζων δημοσίᾳ καὶ ἀνεπιφυλάκτως τὴν γνώμην του καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀποκρύψῃ τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματά του γράφει τὰ γράμματα τῶν λέξεων μεγάλα καὶ ἰσομεγέθη εἰς ἀνθρώπους μάλιστα ὀφτινες αἰσθάνονται ἀληθῆ ἀνάγκη νὰ ἀνοίξωσι τὴν καρδίαν των, αἱ τελευταῖα λέξεις γράφονται διὰ μεγαλητέρων γραμμάτων, ὅπως παρατηροῦμεν ἐνίοτε καὶ εἰς τὰ χειρογραφα τῶν παιδίων. Χαρακτῆρων κρυφίων, ὕστεροβούλων, πονηρῶν καὶ κεκρυμμένων ἐκάστη σχεδὸν λέξις καταλήγει χθαμαλῶς καὶ ὀξείως, τὰ τελευταῖα γράμματα εἴνε συχνότατα δυσανάγνωστα, ἐνίοτε ἀπολήγοντα μόνον εἰς ὀξείαν γραμμὴν, διότι πάντοτε φοβοῦνται οἱ οὕτω γράφοντες μὴ εἴπων πάρα πολλὰ καὶ δὲν θέλουσι ν' ἀποκαλύψωσι ἐντελῶς τὴν γνώμην των. Ἀνθρώπων τινῶν ἐναλλάσσονται συχνάκις τὰ ἀντίθετα σημεῖα τῆς κρυψινοῖας πρὸς τὰ τῆς εἰλικρινείας, δεῖγμα, ὅτι δύναται τις ἄλλοτε μὲν νὰ εἴνε εἰλικρινῆς καὶ εὐθύγλωστος, ἄλλοτε δὲ κρυφίνους καὶ κεκαλυμμένος.

Ἀνθρώποι εὐθυμοί, ἐπιχειρηματῖαι, φιλόδοξοι, πεπειθότες εἰς ἑαυτοὺς καὶ τείνοντες εἰς ἐπιχειρήσεις ἐπιτυχεῖς, ἔχουσι γραφὴν διευθυνομένην πρὸς τὰ ἐπάνω παρ' ἄλλοις ἢ γραφὴ κάμπτεται κατὰ χώρας, ἀλλ' ἀνορθοῦται πάλιν. Τοιοῦτοι ἄνθρωποι ἐπιτυγχάνουσι τὸ πᾶν, ἢ τοῦλάχιστον πολλά. Ἐὰν ὅμως αἱ γραμμαὶ διευθύνονται πρὸς τὰ κάτω, ἢ τὰ τελευταῖα γράμματα τῶν λέξεων κλίνουσι πρὸς τὰ κάτω, ἐὰν ἡ ὑπογραφή εἰς τὸ τέλος καταπίπτει ὡς κατάπονος ἐκ τῆς ζωῆς, ὁ γράφων κατεβλήθη ὑπὸ τῆς τύχης καὶ ἡ δύναμις τῆς θελήσεως αὐτοῦ συνετρίβη. Ἀρνεῖται αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ ἀπελπίζεται, ἢ προμαντεύῃ καὶ προαισθάνεται τὸ μέλλον νὰ συντρίψῃ αὐτὸν ἐγγὺς πεπρωμένον. Τοιαύτη εἴνε ἡ ὑπογραφή τοῦ Wallenstein, τοιαύτη ἢ τοῦ Ναπολέοντος, οὗτινος ἡ ὑπογραφή εἰς μὲν τῆς ἡμέρας τῆς εὐτυχίας διευθύνεται πρὸς τὸν οὐρανόν, εἰς δὲ τὴν Ἁγίαν Ἑλένην καταφέρεται πρὸς τὰ κάτω σχεδὸν κάθετος, ὡς τις ριπτόμενος εἰς τὸ βάραθρον. Ἐνίοτε καταπίπτουσι γράμματά τινα μόνον, ἢ μόνον ἡ τέλεια στιγμή, ὑπὸ τὴν γραμμὴν, γεγονόςσ ὅπερ προδίδει βραχείας πα-

ροζύνσεις ἀποθαρρύνσεως καὶ ἀπελπισμοῦ.

Διὰ τῶν σημείων τούτων ἀναγνωρίζοντες τὰς κυριώτερας γραμμὰς τοῦ χαρακτῆρος ἀνθρώπου τινὸς δυνάμεθα δι' ἄλλων δευτερευόντων σημείων τῆς γραφῆς νὰ εἰσελθῶμεν καὶ εἰς περαιτέρω λεπτομερείας περὶ τοῦ προκειμένου προσώπου.

Ὁ ὑπερήφανος π.χ. καὶ περιφρονητικῶς καὶ ἀφ' ὑψηλοῦ θεωρῶν τοὺς ἄλλους, ἢ ὁ τείνων πρὸς τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐγενῶς σκεπτόμενος μεγαλοιδεάτης γράφει πάντοτε τὰς πρώτας γραμμὰς τῶν κεφαλαίων γραμμάτων π.χ. τοῦ κεφαλαίου Μ μεγαλητέρας τῶν ἐπομένων, ἐνῶ ὁ πρὸς τοὺς ἄλλους ὑψῶν τὰ βλέμματα καὶ ἔχων ἀνάγκην τιμῆς γράφει αὐτὰ μικρότερα. Ὁ φιλάργυρος παύεται αἰφνης τῆς γραφῆς ἀποτόμως, οἰκονομεῖ μελάνην καὶ χάρτην καὶ ἀφίνει ἐλάχιστα κενὰ μεταξύ τῶν λέξεων, ἐνῶ ὁ σπάταλος γράφει τὰς λέξεις καὶ τὰς φράσεις εἰς μεγάλας ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις, καταλείπων πολὺν χάρτην ἄγραφον. Ὁ πεφυσιωμένος, φιλάρεσκος καὶ θαυμαστής ἑαυτοῦ ἀρέσκειται γράφων περιττὰς ἐκζητημένας κωρονίδας ἐπὶ τῶν γραμμάτων (τζίφρας), τὰς ὁποίας πρέπει νὰ διακρίνωμεν τῶν ἑτέρων καθαρῶν γραμμῶν, τῶν ὑποδεικνυουσῶν καλαισθησίαν, ἢ τῶν κεκλεισμένων σημείων, τῶν φανερούντων ἄνθρωπον ἔχοντα ἑσωτερικὸν πνευματικὸν βίον, μὴ ἐκδηλούμενον εὐχερῶς.

Ὁ ἐρασιτέχνης, ὁ φιλόβιβλος κ.τ.λ. μιμοῦνται διὰ τῶν ἀρκτικῶν αὐτῶν γραμμάτων τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα, συχνότατα δὲ ζωγραφίζουσιν ἀντὶ τὰ γράφωσι. Ὁ καλοκάγαθος, καλὸς πρὸς πάντας καὶ πρὸς ἀγαπᾶ νὰ γράφῃ τὰ γράμματα στρογγύλα καὶ ἀκουσίως ἀποφεύγει τὰ γωνιώδη. Ὁ αὐτάρεσκος ἀπλώνει πλατέως τὰ γράμματα του, ἰδίως δὲ τὰ εὐμεγέθη, ὅπως καὶ τοὺς ἀγκῶνας του, ὁ δὲ συνεσταλμένος καὶ αἰδήμων συμπιέζει αὐτὰ εἰς μίαν καὶ μόνην ἐνίοτε γραμμὴν. Τὸ πρωτότυπον πνεῦμα ἐφευρίσκει ἰδιάζοντα καὶ μὴ ἐν χρήσει γράμματα. Ὁ σκληρὸς καὶ ἀπηνὴς γράφει γράμματα ἔχοντα πολλὰς γωνίας, ὁ κριτικὸς ὀξεία, ἰδίως τὸν συρμὸν τῆς ὑπογραφῆς του, συνήθως δὲ μικρὰ γράμματα καταλήγοντα εἰς ὀξύτητα, ἐχούσας τὴν μορφήν ἐγχειριδίου. Ὁ κρυφίνους ἀρέσκειται ἐκτός τῶν σημείων ἄτινα ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω νὰ κυκλοῖ διὰ κεκλεισμένων καμπύλων γραμμῶν τὰ κεφαλαῖα γράμματα καὶ τὴν ὑπογραφὴν του. Ὁ ἀσθενὴς τὰς φρένας μεταχειρίζεται εἰς τὰς ἄνω τῆς γραμμῆς χώρας τῆς γραφῆς, τὰς ἀνηκούσας, ὡς εἶδομεν, εἰς τὸν πνευματικὸν βίον, μορφὰς γραμμάτων καὶ σημεῖα μὴ ἔχοντα οὐδένα λόγον χρήσεως. Ἐνίοτε δὲ αἱ γραμμαὶ αὗται, παύονται ἀποτόμως, ὡς ἐὰν διακόπτεται τὸ νῆμα τῶν σκέψεων, ὅπως π.χ. φαίνεται εἰς τὴν γραφὴν τοῦ ποιητοῦ Lenau, ὡς παρὰ φρενοῦς.

Ὁ ἐπιπόλαιος ἄνθρωπος διολισθαίνει διὰ τῆς γραφίδος ἐπὶ τοῦ χάρτου χωρὶς νὰ πιεσθῇ αὐτὴν, εἰς δὲ τὰς τελικὰς μακρὰς γραμμὰς τῶν γραμμάτων καὶ λέξεων δίδει διαφόρους, καθ' ὅλας τὰς χώρας τοῦ ὀρίζοντος, διευθύνσεις. Ὁ θερμόαιμος σπύδρει πρὸς τὰ ἐμπρὸς διὰ τῶν μακρῶν ἐγκαρσιῶν γραμμῶν, εἰς δὲ τὰ γράμματα τῶν λατινικῶν γλωσσῶν, γράφει τὴν ἐγκαρσίαν γραμμὴν τοῦ τ μὴ ἐφαπτομένην ποσῶς τοῦ γράμματος τούτου, ἐν ᾧ ὁ φίλαρχος γράφει αὐτὴν πολὺ ὑπεράνω τοῦ γράμματος. Ὁ ἰδιότροπος μεταβάλλει ἀδιακόπως τὸ ὕψος καὶ τὴν λοξότητα τῶν γραμμάτων. Ὁ κόλαξ γράφει ἰδιαζόντως μεγάλα καὶ διεξοδικὰ τὰ ἀρκτικὰ γράμματα τῶν τίτλων καὶ προσφωνήσεων. Αἱ γραμμαὶ τῆς γραφῆς τοῦ πονηροῦ διπλωμάτου εἶνε κυματοειδεῖς καὶ ὀριοειδεῖς. Ὁ δύσπιστος θέτει ἀπανταχοῦ σημεῖα ἀποσιωπητικά καὶ σημεῖα ὑποδεικνύοντα παραληφθείσας σκέψεις.

Χαρακτηριστικὸς ἐπίσης διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶνε καὶ ὁ ὑπογραμμισμὸς ἢ συρμὸς τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ, ἥτοι αἱ γραμμαὶ, ἅς σύρει ἕκαστος κάτωθεν τῆς ὑπογραφῆς του. Ἡ παρουσία δὲ καὶ μόνη τοιούτων γραμμῶν δεικνύει αὐτάρεσκείαν, αὐτοσυνειδησίαν, ἀνεξαρτησίαν. Συρμὸς ὀξύς ὑποδεικνύει ὀξύτητα πνεύματος καὶ κριτικὴν ἕξιφειδῆς διευθυνόμενος, πρὸς τὰ κάτω, ἢ σφηνοειδῆς, ἄνθρωπον δράστην καὶ φίλεριν. Ἐὰν ὁ συρμὸς ἀπόλλυται βχθμηθῶν μετὰ πολλὰς καὶ ἐπανειλημμένας σπειροειδεῖς γραμμὰς προδίδει φρίκην θαυμάζουσαν αὐτὴν καὶ περίεργον, φέρων δὲ μίαν καὶ μόνην τροφήν πνεύμα ἐμπορικόν. Συρμὸς ἄκομψος καὶ βαρὺς εἶνε ἴδιος φύσεως κοινῆς, ἢ ἀνθρώπου ἄξέστου καὶ ὀγκώδους. Συρμὸς συνιστάμενος ἐκ μιᾶς καὶ μόνης ἰσχυρᾶς καθέτου γραμμῆς δεικνύει ἐνέργειαν καὶ ἰκανότητα πρὸς τὸ κυριαρχεῖν, μεγαλοπρεπῆ δὲ φαντασίαν. Συρμὸς ἰδιότροπος, σταυροειδῆς, ἢ ἐνέχων ἕτερα παράδοξα σημεῖα ἐμφαίνει μὲν πρωτοτυπίαν, ὑπερβολικῶς ὅμως γενόμενος, βλακίαν.

Εὐνοϊκώτατον σημεῖον κατὰ τὴν διάγνωσιν τοῦ χαρακτῆρος εἶνε ἡ ἔλλειψις παντός σημείου ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς, δεῖγμα ἀπλότητος, μετριοφροσύνης καὶ εἰλικρινοῦς φύσεως.

Ἐκ τῶν ἄνω ῥηθέντων λαμβάνομεν ἰδέαν τινὰ τί εἶνε, ἢ τοῦλάχιστον τί θέλει νὰ εἶνε, ἡ γραφολογία. Εἰς τὸν ἀναγνώστην δὲ ἀφίεται, ἐρευνῶντα ἡσύχως τὰ λεχθέντα καὶ κρίνοντα τὰ κατωτέρω δημοσιευθησόμενα διάφορα αὐτόγραφα δεῖγματα ἐπιστήμων τε καὶ μὴ προσώπων, ἢ πειραματιζόμενον αὐτὸν ἐπὶ γραφῶν καὶ χειρογράφων, ἰδίως γνωστῶν αὐτῷ καὶ ἀκριβῶς κεχαρηστικῶν προσώπων, νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα καὶ ἀποφανθῇ περὶ τῆς ἀληθείας ἢ μὴ, ἢ περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦλάχιστον τῆς ἀλη-

θείας τοῦ περιεχομένου εἰς τὰ ἄνω ῥηθέντα.

Δὲν εἶνε δὲ ποσῶς, νομίζομεν, ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ὅτι πρὸς τοιαύτην κρίσιν ἀπαιτεῖται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀμεροληψία καὶ ἀνεξαρτησία ἀπὸ προκατειλημμένων γνωμῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ψυχολογικαὶ γνώσεις, πρὸς τούτοις δὲ ὅτι δὲν πρέπει τις νὰ κρίνῃ ταχέως ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου σημείου, ἀλλὰ νὰ προσπαθῇ νὰ πλάσῃ ἐνιαίαν εἰκόνα ἐξ ὁλοκλήρου γραφῆς. Ἐὰν δὲ οὕτω ἐρευνῶντες τὴν γραφὴν φθάσωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι αὕτη ὅπως καὶ πᾶσα ἄλλη ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε εἰκὼν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, πιστὴ τοῦ ἐνδομύχου αὐτοῦ χαρακτῆρος, κερδίζομεν μικρὸν τι πρᾶγμα ὡς πρὸς τὴν θεωρίαν καὶ κατανόησιν τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, ἐπιτυγχάνεται δὲ καὶ ὁ σκοπὸς τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν, ἃς ἐχαράξαμεν.

Ἐκθέσαντες τὰς ἀρχὰς ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ γραφολογία, δὲν θεωροῦμεν νῦν ἄσκοπον νὰ ἐφαρμόσωμεν τὰ θεωρητικῶς λεχθέντα καὶ ἐν τῇ πράξει ἐπὶ ὀρισμένων γραφῶν. Πρὸς τοῦτο δὲ λαμβάνομεν ἐν πρώτοις γραφὰς διασήμων προσώπων, ἐξ ὧν πᾶς τις, γνωρίζων τὸν χαρακτῆρα τοῦ γράφοντος, δύναται νὰ πεισθῇ ἂν ἡ κατὰ τὰς γραφολογικὰς ἀρχὰς κριθεῖσα γραφὴ ἀναλογεῖ πρὸς τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἐμποιεῖ ἡμῖν τὸ πρόσωπον ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ τοῦ ὄλου βίου, ὡς τοιαύτην δὲ λάβωμεν τὴν καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς Ἑστίας χαραχθεῖσαν ὑπογραφὴν γνωστοτάτου ἐν Εὐρώπῃ ἀνδρός, τοῦ Βίσαρκου.

Τὶ μᾶς λέγει ἡ ὑπογραφὴ αὕτη;

Ἐν πρώτοις εἶνε μεγάλη, τετράκις σχεδὸν μεγαλύτερα τῆς συνήθους πλαγίας γραφῆς, εἶνε πλήρης ἐκφράσεως, φαίνεται ὡς χυθεῖσα διὰ μιᾶς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ χυτηρίου καὶ ἐπομένως κατὰ τὰ μέχρι τούδε λεχθέντα δεικνύει: μεγαλεῖον.

Δεύτερον, ἐξαιρέσει ἑνὸς καὶ μόνου γράμματος, ὅλα τὰ λοιπὰ εἶνε συνηνωμένα. Πρὸ ἡμῶν λοιπὸν δὲν ἔχομεν ὄνειροπόλον τινα ἢ φαντασιόπληκτον, ἰπτάμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν καὶ κενεμβατοῦντα, οὔτε ποιητὴν τινα ἢ σκεπτικόν, οὔτε ἰδεολόγον ἢ πλαστοργόν ἰδεῶν νέων, ἀλλὰ πρακτικόν ἄνδρα, βαδίζοντα μετὰ λογικῆς, ἐρευνῶντα τὰς ἐν τῷ κόσμῳ ὑπαρχούσας ἰδέας ὡς πρὸς τὸ ἐκτελέσιμον αὐτῶν, συνδέοντα αὐτὰς ὀρθῶς μετ' ἄλλήλων, τακτοποιοῦντα καταλλήλως καὶ ἐκτελοῦντα αὐτὰς δραστηρίως, ἀδιαφοροῦντα δὲ

ὡς πρὸς τὰ προκύφοντα ἀποτελέσματα. Αἱ τελευταῖαι δὲ αὐταὶ ιδιότητες ἐξάγονται ἀπὸ τῆς ὀξείας μορφῆς τῶν γραμμῶν καὶ τῆς ἀνκλόγου βαρύτητος τῆς ὅλης ὑπογραφῆς. Ἐχουσι δὲ μεγάλην ἀξίαν πρὸς τὸν βίον αἱ πνευματικαὶ αὐταὶ ἀρεταὶ ἐὰν συγχρόνως συνδέονται μὲ ἰσχυρὰν καὶ σχεδὸν ἐκφοβίζουσαν δύναμιν θελήσεως, ὅπως φαίνεται ἐκ τῶν καθέτων καὶ πλαγίων γραμμῶν τοῦ δευτέρου κεφαλαίου γερμανικοῦ γράμματος Β, αἵτινες φαίνονται βαρεῖαι καὶ χαλιῦδινοι, πρὸς δὲ τούτοις ἐκ τοῦ τελικοῦ Κ καὶ τοῦ μέσου m.

Ἐκ τοῦ πάχους δὲ καὶ τῆς βαρύτητος τῶν γραμμῶν καὶ αὐτῶν τῶν λεπτῶν γραμμῶν βλέπομεν ἄνδρα θεωροῦντα τὸν βίον ἀπὸ τῆς σοβαρᾶς αὐτοῦ ἀπόψεως. Δὲν ὑπάρχει ἐν ταῖς γραμμαῖς ταύταις τὸ ἐπιπόλαιον, τὸ κυμαινόμενον, τὸ ἐλαφρόν. Ὁ ἀνὴρ ὁ γράψας τὴν ὑπογραφὴν ταύτην ἐργαζόμενος ἢ διασκεδάζων, τρώγων ἢ πίνων, βαδίζων περὶ τῆς ἑφιππος, ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ θὰ ἔχη βεβαίως βαρὺ παράστημα καὶ θ' ἀρέσκηται παίζων νὰ κερδίξῃ παρὰ τῶν ἄλλων, δὲν θὰ ἐπιτρέπη δὲ νὰ κερδίξῃσι παρ' αὐτοῦ.

Ἡ ὑπογραφὴ δεικνύει ἐπίσης ἄνθρωπον ἔχοντα εὐαισθησίαν, καὶ δὴ, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῆς οὔτε πολὺ πλαγίας οὔτε ὀρθίας στάσεως τῶν γραμμῶν, εὐαισθησίαν ὁμαλὴν καὶ ἄνευ δισταγμοῦ ἐκδηλουμένην. Δὲν δεικνύει ὑπερευαισθησίαν, οὔτε προσποιητὴν ἀδιαφορίαν, οὔτε τάσιν πρὸς ἀπόκρυψιν τῶν αἰσθημάτων, ὅπως εἰς τὰς ἀντιστρόφως πλαγίας γραφὰς. Ὁ ἀνὴρ οὗτος δεικνύεται διὰ τῆς ὑπογραφῆς του οἷος ὄντως εἶνε.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ ὑπογραφὴ εἶνε ἀπλῆ, δὲν ἔχει περιττοὺς συρμούς οὔτε κορωνίδας. Ὁ γράψας αὐτὴν δὲν ἐζήτησε μορφὰς γραμμῶν κομψὰς, ἀλλ' ἔγραψεν ὅ,τι εἶχε νὰ γράψῃ καὶ οὐδὲν πλεόν, καὶ ἐπομένως δὲν θὰ εἶνε εὐφραδῆς ῥήτωρ, ἀλλ' ἀκριβῶς θὰ ὁμιλῇ δι' ὀλίγων λέξεων ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐν γενεῇ ὁ λόγος αὐτοῦ θὰ εἶνε ἀπλαστος καὶ ἀβίαστος. Τὸ ἐναλλάσσειν τέλος ὕψος τῆς ὑπογραφῆς δεικνύει φύσιν περιπαθῆ. Ἡ καταπτώσις ἀπὸ τοῦ Β μέχρι τοῦ ς (μετὰ τὸ i) στιγμὴν πνευματικῆς καταπονήσεως. Ὁ συνωθισμὸς τῶν γραμμῶν ἐν ἀρχῇ οὐχὶ ἀσήμαντον οικονομίαν, ἢ βαρεῖα στιγμὴ ἐπὶ τοῦ i μεγίστην ἀκρίβειαν καὶ ἐν τοῖς μικροῖς ἢ εὐρεῖα βάσις τοῦ Β ἰσχυρὸν ἐγγωϊσμόν· ὁ δὲ ξιφοειδὴς τελευταῖος συρμὸς ἐπὶ τοῦ Κ πνεῦμα φίλερι καὶ δύναμιν δράσεως.

Πόσον ἀλλοία δὲν εἶνε ἡ ὑπογραφὴ Ἐλισάβετ τῆς βρασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας;

Καὶ ἡ ὑπογραφή αὐτὴ εἶνε μεγαλοπρεπής, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὰ κεφαλαῖα γράμματα ἢ εἰς τὰ μικρά, καὶ ἐπομένως δεικνύει χαρακτῆρα ἐκπεφρασμένον μᾶλλον εἰς τὸν δὴμόσιον βίον ἢ εἰς τὸν ἰδιωτικόν, χαρακτῆρα, ἐλλείποντα ὅπως διόλου ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Βίσμαρκ. Πρὸ πάντων δὲ ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν ἢ κἀθετος θέσις τῶν γραμμάτων τῆς ὑπογραφῆς, ἰδίως δὲ μέχρι τοῦ *El*, ἐξ οὗ δηλοῦται ὁ ἀναίσθητος ἐγωϊσμός καὶ ἡ ψυχρὰ ὑπερηφάνεια, χαρακτῆρες, δι' ὧν διεκρίνετο ἡ βασίλισσα αὐτῆ. Ἡ πλαγία γραμμὴ ἡ ἀνωθεν τοῦ *E* εἶνε φανερόν σημεῖον κυριαρχίας καὶ ἀλαζονίας, τὸ δὲ πρὸς τὰ ἄνω κεκαμμένον μέρος αὐτῆς ὑπενθυμίζει τὸ δόγμα τῆς βασιλείας «ἐλέω Θεοῦ». Πρὸς τούτοις τὸ μέγεθος τῶν γραμμάτων εἶνε διάφορον (σύγκρινε τὸ *i* πρὸς τὸ *e*), ἀνάλογον πρὸς τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ ἱστορικοῦ περὶ τῆς Ἐλισάβετ, ὅτι αὕτη ἄλλοτε μὲν ἐδείχθη μείζων τοῦ ἀνδρός, ἄλλοτε δὲ ἐλάσσων τῆς γυναικός. Λογικὴ καὶ ἤρεμος ἐμμονὴ εἰς τι ἐλλείπουσιν παρ' αὐτῆ ἐντελῶς, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ὑπογραφῆς· εἶνε δὲ γνωστόν ὅτι πεντάκις θελήσασα νὰ νυμφευθῆ δὲν τὸ κατώρθωσε, ἐφόνησε δὲ τὸν εὐνοούμενον αὐτῆς Ἐσεξ, ὃν εἶτα ἐλυπήθη ὑπερβολικῶς. Ἀφ' ἑτέρου ἡ ὑπογραφή αὐτῆ διὰ τῶν ἀσυνδέτων αὐτῆς γραμμάτων δεικνύει ἀφθονίαν ἰδεῶν, διὰ τῶν πολυκάμπτων καὶ μετεώρων ἄνω καὶ κάτωθεν τῆς γραμμῆς συρμῶν φαντασίαν πλουσίαν, διὰ δὲ τῆς προτιμήσεως τῶν τυπογραφικῶν στοιχείων παιδεύειν φιλολογικῆν· γνωστόν δὲ εἶνε ὅτι ἡ Ἐλισάβετ ἐνόει τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν. Οἱ συρμοὶ τέλος οὗτοι, οἱ ἐξεζητημένοι μὲν, ἀλλὰ πλούσιοι, κομψοὶ καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀνήσυχτοι, ὑπεμφαίνουσι ἀδιάκοπον διατριβὴν περὶ τὴν ὕλην καὶ τὸ πνεῦμα, ματαιοδοξίαν ἄμετρον, πνεῦμα καὶ φύσιν καλλωπιστικὴν καὶ αὐτάρεσκον. Λέγεται δὲ περὶ αὐτῆς ὅτι ἦτο ἐνήμερος ὄλων τῶν ζητημάτων καὶ ἐνόει αὐτά, καὶ ὅτι θνήσκουσα κατέλιπε τρεῖς χιλιάδας ἐνδυμασιῶν, ὧν μία ἦτο κατάφορτος μαργαριτῶν καὶ λίθων πολυτίμων.

Τὸ *z* καὶ *a* τῆς ὑπογραφῆς δεικνύουσι καρδίαν τραχεῖαν καὶ ἐνίοτε σκληράν, ἐνῶ τὸ *e* καὶ *h* τὸ ὑπερπρόσιον ἀγαθότητα καὶ καλωσύνην. Ἐνῶ δὲ τὸ ὑπερηφάνως ἄκαμπτον *E* δηλοῖ τὴν βασιλίσσαν, αἰ πρὸς τὰ ἄνω κεκαμμένοι καμπύλοι γράμματι τοῦ *h* καὶ τοῦ *i* προδίδουσιν αἰσθητάματα τρυφερά, ὧν αὕτη δὲν ἦτο ἄμοιρος, ὡς γυνή.

Ἐν συντόμῳ ἡ ὑπογραφή αὐτῆ, γραφολογικῶς ἐξεταζομένη, παριστᾷ προσωπικότητα ἐν τῇ κοινωνικῇ αὐτῆς θέσει ἀμέτρως ὑπερήφανον, πνευματώδη, ἀνεπτυγμένον, μεγαλοπρεπῆ, ἀλλ' ἀσυνεπῆ πρὸς ἑαυτὴν, φερομένην διηνεκῶς τῆδε κἀκεῖσε ὑπὸ τοῦ πνεύματός της, ἐν δυσαρμονίᾳ πρὸς ἑαυτὴν, καὶ κατὰ συνέπειαν δυστυχῆ βασίλισσαν, ὃ δὲ γνωρίζων τὴν ἱστορίαν αὐτῆς θά

δρολογήσῃ ὅτι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἡ γραφολογία ὁμοφωνεῖ εἰς τὰς κρίσεις της πρὸς τὴν ἱστορίαν.

Ἐὰν δὲ τις συγκρίνων τὰς δύο ταύτας ἱστορικές ὑπογραφὰς ἀπαντήσῃ ἡμῖν, ὅτι αὐταὶ εἶνε διάφοροι ἀλλήλων, οὐ μόνον διότι ἐγράφησαν ὑπὸ δύο ὅπως διαφόρων προσώπων, ἀλλὰ διότι ἀνήκουσι καὶ εἰς διαφόρους χρονικὰς περιόδους, καὶ ὅτι ἡ Ἐλισάβετ ἔχει τὴν συνήθη τῶν τότε χρόνων γραφὴν, θὰ παραδεχθῶμεν τὴν γνώμην ταύτην καὶ μάλιστα ἕνεκα αὐτῆς ταύτης τῆς γραφολογίας. Διότι ἂν ἕκαστος, ὡς γνωστόν, εἶνε προῖον τῶν χρόνων καθ' οὓς ζῆ, τὰ ἐξέχοντα πρόσωπα εἶνε ἔτι μᾶλλον, διότι ταῦτα καὶ συλλαμβάνουσι καλλίτερον καὶ ὀρθότερον τὸ πνεῦμα τῶν χρόνων των καὶ συλλαμβάνονται ὑπ' αὐτοῦ. Ἐὰν λοιπὸν ἡ Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας ἔζη κατὰ τοὺς ἡμετέρους χρόνους, ἢ ὁ Βίσμαρκ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνης, θὰ εἶχον ἄλλην ὑπογραφήν, καίπερ αἱ βάσεις θὰ ἔμενον αἱ αὐταί. Θὰ παρήλασσον δὲ αἱ ὑπογραφαὶ αὐτῶν διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, διότι Βίσμαρκ τῶν τότε χρόνων καὶ ἡ Ἐλισάβετ τῆς σήμερον δὲν ἠθέλουν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῶν παράστασιν ὁ Βίσμαρκ τῆς σήμερον καὶ ἡ Ἐλισάβετ τῶν χρόνων ἐκείνων.

Χαρακτηριστικὴ ἐπίσης καὶ ὅπως σύμφωνος πρὸς τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν ἱστορικὴν περιγραφὴν εἶνε καὶ ἡ γραφή, ἰδίως δὲ ἡ ἀρμοδιώτερα πρὸς διάγνωσιν τοῦ χαρακτῆρος ὑπογραφῆς, Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου, Ναπολέοντος τοῦ Α', Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', Αἰκατερίνης τῆς Β' τῆς Ῥωσσίας, τοῦ Goethe, τοῦ Σαίξπηρου καὶ ἄλλων πολλῶν.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ.

ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΝΗΣΤΕΥΤΑΙ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Ἄλλοίωσις τοῦ αἰσθητάτος τῆς πείνης.— Οἱ νευροπαθεῖς.— Χασμήματα καὶ ἀδυναμίαι.— Ψευδὴς πείνα.— Θανάσιμος νέρωσις.— Κατάργησις τῆς πείνης διὰ τῆς ἐπιμονῆς.— Αἱ συνταγαὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.— Τὰ φιλοσοφικὰ καταπότια τοῦ Ἐπιμενίδου.— Τὰ ἐκχυλλίσματα τῆς μακροβιότητος.— Νηστεῖαι ἀκούσιοι.— Ἀπαγόρευσις τῆς λήψεως τροφῆς ἐν ὑπνωτικῇ καταστάσει.— Ἡ ἀτονία καὶ ἡ ἐκ τῆς ἀσιτίας ἐξασθένεισι.— Αἱ μυϊκαὶ ἀσκήσεις καὶ ἡ ἐπιρροὴ αὐτῶν ἐν τῇ ἀσιτίᾳ.— Πλάναι καὶ προλήψεις.— Συμπεράσματα.

Ἡ πείνα πολλὰκις δύναται νὰ ἐμβάλῃ καὶ εἰς παραφορὰς μανίας. Ζῶα καθειργμένα, ἐὰν μείνωσιν ἄσιτα, ἐφορμῶσιν ἐμμανῶς κατὰ τῶν σιδηρῶν κικκλίδων τοῦ κλωβοῦ αὐτῶν, μεῖζονα ἀστραπηθόλα καὶ ἀπειλητικά. Γνωστὴ ἐξ ἄλλου εἶνε ἡ ἱστορία τῶν ναυαγῶν τῆς σχεδιάς τῆς